

Vánoční dopis Farního sboru
Českobratrské církve evangelické
v Praze 4 – Braníku (2025)

Vidím jej, ale nikoli nyní. Zřím jej, ale nikoli zblízka. (Nu 24,17)

Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.
Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od
Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

(Jan 1,14)

S tím, jak se svět zmenšuje, jak se k nám
snadno a rychle dostanou zprávy
odkudkoliv, člověk najednou s údivem zjistí,
že věc pro nás tak jistá a samozřejmá jako je
kalendář, se může tolik lišit. Číňané v únoru
oslaví tradiční lunární rok 4723. Židé už třetí
měsíc píší rok 5785 a muslimové si šťastný
Nový rok 1448 popřejí 16. června.

Ty letopočty nejsou libovolné. Židovský
kalendář prý začíná stvořením světa
a muslimové si připomínají datum pouti
proroka Mohameda z Mekky.

Pro nás je tou zásadní událostí narození
Krista. Dnes už víme, že to není spočítáno
zcela přesně. Ale přesto tady to číslo je
jako znamení, jako symbol naší civilizace.
Naši předkové řekli: stala se tak významná
událost, pro nás i pro celé lidstvo, že
si ji chceme připomínat denně, vždy
když otevřeme kalendář. Jako bychom
skrze staletí slyšeli vyznání – Kristovým
narozením se začaly nové věci. Byla to tak
radikální změna, že musíme začít počítat
nový věk.

Vzpomeňme si na to, kdykoliv ta čtyři
písmena letopočtu použijeme. A nechme se
tím povzbudit. Kristovo narození není jenom
záležitost křesťanské menšiny. Je to událost,
která doslova hýbe celým našim světem.

Navzdory tomu, že si to mnozí neuvědomují.
Ale ptejme se dál: v čem to podstatně
spočívá? Vždyť těmi hlavními svátky
jsou pro nás křesťany až Velikonoce. To
nejdůležitější se přece událo až později, když
za nás Ježíš Kristus umíral na kříži.

U Jana čteme: Boží slovo se stalo tělem. To je
událost Vánoc. Věříme ve vtělení. Jenže, zase
takové zvláštní slovo. Vtělení. Co znamená?
Co nám sděluje?

Možná si stačí vzpomenout na situaci, kdy
jsme někomu řekli: „Ty o tom jen mluvíš, ale
sám jsi to nezkusil“. A naopak. Když někdo
prožil to co my, pak si rozumíme na úplně
jiné úrovni.

O Vánocích jde o totéž. Když my lidé občas
obviňujeme Boha: „Ty jsi všemohoucí, ale
zkus si to být obyčejným člověkem, vydaným
napospas zlým lidem, trápením, starostem
o živobytí, pochybnostem, strachu...“

Tehdy slyšíme odpověď: Bůh si to zkusil.
Přišel mezi nás. Stal se člověkem. Nežůstal
stranou. Prožil si lidský život od narození
v chudých poměrech, až po hořkou smrt
při politickém monstrprocesu. Proč? Přece
z lásky k nám. Abychom věděli, že nám
rozumí. Proto, aby se pro nás stalo jeho
slovo uvěřitelným. Abychom mu uvěřili,
že to s námi myslí vážně. Vážně dobře.
Naše lidská víra se tím naprosto mění. Nelze
věřit v Ježíše Krista jen slovy. Nejde říct:
„Věřím v Boha,“ a přitom zůstat stranou.
Zůstat nezúčastněným. Náš Bůh je ten, který
se s námi setkal. Osobně. Mnoho ztratil,

aby mohlo dojít k tomuto setkání. Sám učinil ten první krok. A tak i my musíme učinit krok k němu, jinak je naše víra jen zbožným sebeklamem.

Víra v Boha neznamená uznat, že Bůh existuje, ale rozhodnout se pro něj, jít k němu, či spíše za ním. Spolu s Janem Husem můžeme říct o víře, že „věřiti v Boha jest: věře milovati, věře v něho jíti, jeho se držeti a jeho údům se vtělití.“ Naše víra se musí také „stát tělem“, projevit se, být konkrétní.

Co se týče směru našeho následování, i ten je jednoznačný: Syn plný milosti a pravdy nám říká: „Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“ (Mt 25,40) Ježíš se identifikuje s potřebnými. I s těmi, kteří jsou pro nás třeba i právem nepřijatelní. Například ti, kteří nám ublížili nebo ti, o kterých si myslíme, že jsou pod naši úroveň, ti, kteří v životě něco zásadním způsobem pokazili a tak dále.

Advent je pro nás příležitost připravit se na příchod našeho Boha. Příležitost zamyslet se nad svou vírou, nad tím, zda pouze věříme v Boha, nebo zda věříme Bohu. To druhé pro nás znamená radikální obrat. Obrat k milosrdenství, k lásce, k odpuštění a naději. Obrat k činné víře. Ke konkrétní víře, o které jen nemluvíme, ale žijeme ji uprostřed potřebných, uprostřed hledajících. A samozřejmě také uprostřed společenství církve, kde naše láska začíná.

David Nečil, farář

Vánoční program

V době Vánoc jste zváni na bohoslužby i v jiných než nedělních termínech a také na řadu dalších společných aktivit. Pro nejnovější informace se můžete kdykoliv podívat na naše webové stránky (branik.evangelnet.cz) nebo můžete zavolat bratru faráři Davidu Nečilovi (608 526 513).

Pokud chcete být upozorňováni na novinky, napište bratru kurátorovi (jjzvanovec@evangelnet.cz), že si přejete být zařazeni do sborové e-mailové konference.

Nadále pokračujeme s přímým přenosem z bohoslužeb po internetu na adrese [youtube.com/@CCEPrahaBranik/streams](https://www.youtube.com/@CCEPrahaBranik/streams), takže pokud z jakýchkoli důvodů nemůžete přijít osobně, můžete se zúčastnit alespoň na dálku. Přenášena bude i vánoční hra.

Zapojujeme se do akce Křesťanské vánoce (krestanskevanoce.cz), v rámci které nabízíme ke zhlédnutí perníkový betlém.

Letošní dětská vánoční hra se jmenuje „Andělské školení“ a bude provedena dvakrát v neděli 21. prosince, a to v 14.00 a v 16.00.

Vánoční program přehledně

Neděle 21. 12. (4. adventní neděle)

9.30 bohoslužba

14.00 dětská vánoční hra Andělské školení

16.00 dětská vánoční hra Andělské školení

Středa 24. 12. (Štědrý den)

14:30 – 16:00 možnost prohlídky perníkového betléma

16:00 bohoslužba

Čtvrtek 25. 12. (Boží hod)

9:30 bohoslužba

Neděle 28. 12.

9:30 bohoslužba

10:30 – 12:00 možnost prohlídky perníkového betléma

Středa 31. 12.

16:00 bohoslužba

17:00 – 18:00 možnost prohlídky perníkového betléma

Čtvrtek 1. 1.

9:30 bohoslužba

10:30 – 12:00 možnost prohlídky perníkového betléma

Neděle 4. 1.

9:30 bohoslužba kázáním pro děti
konzumací perníkového betléma